

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm2058/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var i Ublændighedens Dage, at Seeren Daniel havde Guds Synet i Babels Land, og han saae en underlig Syn paa en Bæder, som stængede mod Vesten og Norden og Sønden, saa at Juret kunde staae for hans Ansigt; men det skæde i Synen, at en Gødebul kom fra Vesten, og løb mod den Bæder i sin kraftige Gimbhed, og nedtraadte den, saa der var ingen Fælske. Men der Gødebulken var bleven saare stor, da sønder brødes dens Horn det store, og fire udvorte isteden, og et lidet Horn udkom af det ene, og vorte ud over det delige Land, og nedstødte Helligdommens Bølg. Og Herren lod Daniel forstaa den Syn, og sagde til ham: den Bæder er Persiens Konge, men den Gødebul er Grækenlands Konge, og de fire Horn betyde, at det store Rige skal deles i fire, og det lidet Horn betyde, at i Nigernes sidste Dage, naar Syndernes Maal opfyldes, da skal der opstaae en ublit Konge, han skal underlig forberve det hellige Høll, og han skal siertlig oshaie sig i sit Herte, og staae imod Herrens Herte, men sønderbrødes uden Haand. Dan. 8.

Denne var Synen med sin Udtydning. Daniel gif til sine Hædre, og Aar hengif efter Aar i hundredevis, men Alt gif dog efter Synen, som Daniel saae, og efter Ordet, som Herrens Engel talsede til ham, eftersom vi læse i de verdslige Kroniker, Jøder og Hedsninger har sammenskrævet. Der tohundredte Aar vare forgangne efter Daniels Dage, da

blev Bæderen kastet omkuld, og det store persiske Rige, som gif imod Vesten til det store Hav, som kaldes Middelhavet, og op over de Egne i Asialand, hvor Tyrker regjere, og ind over Egypten, men imod Sønden og Østen ned til Arabien og Indialand, og imod Norden op til de Stæder, hvor Russer nu raade, alt dette Rige blev lagt under Kongen af Vesten, som hved Alexander den Store.

Her i Europa, langt imod Sønden, ligger det Land, som vi kalde Grækenland, og Tyrkerne raade nu der, men i ældgammel Tid var der Fæll i det Land med saamegen Visdom og Kundskab, at naar Herren ved Profpheten Sacharias lover sine Børn den ypperste Visdom, da siger Han saa: Jeg har opvakt dine Børn, o Zion, over dine Børn, o Grækenland! Vist bleve de gamle Græker forfængelige i deres egne Tanker, og af bare Visdom hændte de ikke Gud i Guds Wiisdom, og de forvendte den uforkrænkkelige Guds Herlighed til et forkrænkeligt Menneskes Bilde og Lignelse, ja forvendte den Guds Sandhed til Løgn, saa de dyrkede og tjente Slaverningen over Skaberen, som er velstignet i Evighed; alligevel vare iblandt dem mange fine og kostelige Mænd, som frygtede Gud, og grundede paa Hans hellige Lov, som et skrævet i Menneskens Herte, og sang listig og sødt om Hans Herlighed, og Hans Godhed mod Menneskens Børn; ja der var iblandt dem een Mand, som i Guds frygt og Hjertens Oprigtighed ei haver have mange Ligemænd

